

una part d'esprit, un poc de saltumant, un poc molt poc de sacarina i una mica de fuxina.

— Home, em sembla que aixó deu fer una mena de ví artificial.

— Encertat, ¿pero que fa aquest ví?

— Que vols que fassi, deu fer passar la set.

— ¡I cá!

— Doncs que fá?

— Un mal de ventre que reventa.

— Ja t'ho he dit que vols fer de *Boby*.

— Perque m'en deien; ¿que s'han cregut aquets benaventurats, aquets...

— Alto aqui Nasi, parla fi, no diguis paraules grolleres, perque s'enfadarien aquella gent i et tractarian com ja fan, de mal educat.

— També'ls fa enfadar aixó?

— Si, Nasi, parla fi, sobretot parla fi, molt fi.

— Fa be d'avisar-me, ja hi aniré amb cuidado.

— No diguis cap paraula que pugui molestar, perquè aquesta gent, son molt susceptibles i les que vares dir l'altre dia, els han tret de fogó.

— Es que'ls sap greu, que ningú usi el seu vocabulari, en deuen volguer l'exclusiva, no deuen coneixer la falla que ens llegien a estudi de *El Niño y el Eco*. Pero per la meva part, no temi, ja m'hi miraré d'avui en avant.

— Farás bé.

— Si m'en escapa cap, esménimela. ¡I que mes diuen?

— Que «en Serra per boca del seu *Boby* a qui ell, anomena *Nasi*, insulta a tort i a dret sense mirar que potser un dia li espatllem el ninot, o be li esbotzem els orgues de la seva ventriloquia insubstancial, cansonera i avurrida».

— I aixó es fi senyor Gregori? Aquestes amenaces son propies de persones ben educades? Aixó, o jo no hi entenc res o 'm sembla que fa maton dels de *chapeo i espada*.

— No t'hi capfiquis, no vulguis filar tant prim, però vigila, estigues al *tanto* perque com diu que tu ets el ninot i amenacen amb espatllar-te, ves en compte.

— Tenint raó no temo mai, jo puc haver dit vritats que hagin molestat a algú que les volia amagades, no ho nego ni penso esmenar me'n; pero dir que jo, en *Nasi* insulta a tort i a drer, aixó es mentida.

— *Nasi*, parla mes fi. ¿Ja no't recordes del que m'has promes?

— Tampoc es pot dir qu'una cosa es mentida?

— No pas així tan crú, digau mes fi, perque no s'enfandin.

— Com vol que ho digui.

— Pots dir: aquestos senyors que'm dispensin, pero al afirmar aixó, no estan en lo cert; o be: aquestos senyors, jo crec, que s'equivocan; o be, aquestos senyors, no deuen estar ben enterats i confonen les coses.

— ¡Uil ¡Uil que romanos, em sembla a mi que el qu'es vritat, s'ha de dir qu'es vritat, i el qu'es mentida es pot dir qu'es mentida, sens cap intent d'insultar; tant sols per dir-ho mes clar i mes curt.

— Jo t'ho aviso *Nasi*, si després t'espatllen no't queixis, ja estas avisat.

— Ja procuraré anarmen esmenant.

— Ah! també diuen que faran surtir un lloro que cantarà molt clar, mes clar que tú.

— Aixó si que no ho crec.

— ¿Que fassin sortir un lloro?

— Que'l fassin surtir potser si, pero que parli mes clar que jo, nó. No he sentit mai cap lloro que parli tant clar com les persones, sobre tot si es nomenen *Nasi*. Lo que diuen mes clar es ¡Pepal ¡Pepa? i encare ho diuen amb veu de nas.

— Amb aixó tens raó, mala bestiola han escullit.

— Justament anar a escullir un lloro ¿quina